

[Dahlgaard.]

Beskatning af det Forbrug, der finder Sted om Aftenen i enkelte store Restaurationer. Det ærede Medlem vilde ved blot at undersøge Restaurationsforbruget der, hvor det finder Sted, kunne sige sig selv, at en saadan Betragtning har slet ingen Steder hjemme.

Af den Restaurationsomsætning paa 164 Mill. Kr. om Aaret, vi har i Øjeblikket, falder kun 74 Mill. Kr. paa København, 25 Mill. Kr. falder paa Provinsbyer med over 20 000 Indbyggere, 40 Mill. Kr. paa Provinsbyer med 10 000—20 000 Indbyggere og 25 Mill. Kr. paa Landdistrikterne. Herefter at tro, at denne Skat væsentlig kommer ind i Kraft af den Omsætning, der finder Sted paa nogle store Restaurationer ved Raadhuspladsen, hører ingen Steder hjemme. Nej, man maa gøre sig klart, hvad det er, der foreligger her: at Staten paa dette Omraade er den direkte Anledning til, at der paa et almindeligt jævnt Forbrug bevares et Priseniveau, der ligger 10 pCt. højere, end det ellers vilde være nødvendigt.

Dernæst tror jeg, man efter disse syv Aar kan fastslaa, at denne Skat har været til overordentlig stor Gene og Besvær for Erhvervet, og at en effektiv Kontrol for at hindre Omgaaelse af denne Beskatning er vanskeligere end for de fleste andre Skatters Vedkommende. Hertil kan man med Rette føje, hvad det ærede Medlem Hr. Stauning ogsaa var inde paa, at denne Skat i meget høj Grad har skadet Danmark som Turistland. Der er ikke Tvivl om, at det, at København efterhaanden har faaet Ry for at være en af de dyreste større Byer i Europa, har skadet Landet for langt større Beløb, end selve denne Skat andrager.

I Henhold til mit Partis tidligere Stilling og i Henhold til de Erfaringer, man har indhentet gennem de Aar, i hvilke denne Skat har virket, skal jeg da sige, at vi gerne vil medvirke til en Afvikling af Skatten. Om den her foreslaaede Form er den ønskelige, skal jeg lade staa hen, det kan der jo altid forhandles om. Jeg forstaa, at det socialdemokratiske Parti har valgt den samme Form, som det ærede Medlem Hr. Slepsager som Handelsminister overfor Restauratørerhvervet lod forstaa, at han kunde tænke sig at gaa ind for. Jeg ved ikke, i hvilken Grad den daværende Handelsminister havde sit Partis Billigelse til at give Indtryk af, at han var villig til en Afvikling af denne Art, men sikkert er det jo, at han fremsatte Udtalelser i denne Retning.

Vi vilde hellere medvirke til en Form

for Afvikling, hvorved det almindelige Restaurationsforbrug straks blev helt frit, medens Afgiften foreløbig bibeholdtes for det egentlige Luksusforbrug. Vor Restaurationsskat er sammenlignet med Restaurationsskatten i de fleste af de andre Lande, der har prøvet en saadan Form for Beskatning, den mest udemokratiske. I nogle af de andre Lande, hvor man har prøvet denne Form for Beskatning, har man søgt at graduere den noget efter Evnen, kan man vel nok sige; man har søgt at graduere den efter Forbrugets Størrelse i det enkelte Tilfælde og efter Restaurationernes Karakter. Det gælder ogsaa Frankrig, som den højtærede Finansminister omtalte i denne Forbindelse. Og saa vidt mig bekendt var man ogsaa i det Skatteudvalg, som fhv. Finansminister Bramsnæs nedsatte i 1924, inde paa Tanken om et Forslag i den her nævnte Retning.

Men om alle saadanne Enkeltheder i Spørgsmaalet om Afviklingen vil man altid kunne diskutere og forhandle; jeg ønsker kun at sige, at vi fra vor Side gerne vil være med til en Forhandling herom.

Axel Dam: I det Lovforslag om Overgang fra Skat til Skyld, som Retsforbundet i sin Tid forelagde, indgik ogsaa Afskaffelsen af Restaurationsskatten, saa der kan ikke være Tvivl om, hvorledes vi vil stille os til det foreliggende Lovforslag. Jeg ønsker dog at fremhæve, at vi, der vil afskaffe ogsaa andre Skatter, finder denne i særlig Grad ondartet.

Da jeg hørte den ærede Ordførers Tale, beklagede jeg i mit stille Sind, at det skulde være nødvendigt at sige saa mange Selvfølgeligheder fra denne Plads — dette skal altsaa ikke være en Kritik, rettet mod det ærede Medlem, men mod den Lov, som nødvendiggør, at man maa sige saa mange Selvfølgeligheder. Det eneste gode, jeg kan se ved Restaurationsloven, er egentlig det, at den virker saa irriterende og er saa bundurimelig. Tillige er det jo en aabenbar Særbeskatning, hvad mange har villet benægte, fordi det jo ikke er Restauratørerne, der kommer til at betale disse 10 pCt. Men den skader i hvert Fald deres Erhverv; og den er ogsaa i den Forstand en Særbeskatning, at den paalægger Erhvervets Udøvere det væmmelige Hverv at være tvungne Skatteopkrævere.

Restauratørerne har ogsaa i sin Tid sendt en Henstilling, ikke om at faa denne Skat pludselig afskaffet — saa dristige var de ikke, de stillede kun imod det, som synes den højeste Form for Retfærdighed, der kan